

Харитоновна Олена Іванівна,

доктор юридичних наук, професор,
завідуюча кафедрою права інтелектуальної власності та
корпоративного права Національного університету
«Одеська юридична академія», член-кор. НАПрН України

СПОГАДИ ПРО ВІТАЛІЯ ІВАНОВИЧА СЕМЧИКА

З Віталієм Івановичем Семчиком доля звела мене ще на початку 90-х років. До 1995 року я не була знайома з ним особисто, поки він не був призначений моїм першим опонентом по кандидатській дисертації. Їдучи до Києва на зустріч з ним, дуже хвилювалася, бо ще студенткою юридичного факультету читала його наукові роботи, потім, навчаючись у аспірантурі, не раз стикалася з друкованими працями цього видатного науковця. Він був для мене мешканцем наукового Олімпу, людиною недосяжною і величною.

Лише подумати: не просто доктор юридичних наук, професор, а ще й Академік Академії правових наук України, Заслужений діяч науки і техніки України, член кваліфікаційної комісії Вищого арбітражного суду України! І зустріч у Інституті держави і права імені В.М. Корецького, де Віталій Іванович пропрацював з 1975 року і до останніх днів свого життя, підтвердила моє попередні заочне враження: він був людиною великою. Але при цьому дуже м'якою, чуйною, комунікабельною і дуже демократичною.

З перших хвилин знайомства Віталій Іванович підкорював своєю приязністю, якоюсь особливою людяністю. Потім, при більш близькому знайомстві, це враження не зникало, а навпаки, ставало все глибшим, яскравішим і у подальшому підкріплювалося і доповнювалося якимись новими відтінками. Так, наприклад, він дуже любив свою родину, дбав про онуків, був ніжним і турботливим чоловіком.

Так сталося, що і після захисту кандидатської дисертації, де Віталій Іванович виступив офіційним опонентом, наші шляхи досить часто перетиналися і дружні стосунки не припинилися. З великою повагою і вдячністю ми з чоловіком згадуємо цю велику людину, науковця з великої літери, який у повсякденному житті був скромним і невибагливим. Згадуємо всі ті зустрічі і розмови з ним, які Бог дав нам, перетнувши його життєвий шлях з нашим. Не говорячи про науковий шлях Віталія Івановича, про який напевно напишуть його колеги по аграрному і природоохоронному «цеху», ще раз хочу подякувати долі за знайомство з великою і чудовою людиною, що співпадає у житті досить рідко.